

[Oluf Pedersen.]

drøfte Grundskyldens Fordeling. Endnu er der Folk, som ikke kan se, at der her er et vigtigt Spørgsmaal, men det er betegnende, at en af vore fremtrædende Grundskyldsfolk for næsten 50 Aar siden begav sig ud paa den Rejse alene for at faa Klarhed derover.

Og hvordan stiller saa de politiske Partier her i Landet sig til dette Spørgsmaal? Hvis Jakob Lange har Ret i, hvad han skriver i sine Erindringer, saa begravede de Radikale i 1928 Grundskyldskravet i et Udvalg. Dette Udvalg har saaledes holdt eller vil i hvert Fald i den allernærmeste Fremtid kunne holde 10 Aars Jubilæum. Til Gengæld taler Statsministeren en Gang imellem om Grundskylden i alvorlige Taler, ikke ved et Middagsbord og ved en Dram bagefter. Han siger, han vil have Grundskyld, men vi siger, at denne Grundskyld skal være fuld. Klar Besked har vi imidlertid ikke faaet.

Der sidder nu en Skattelovskommission, og jeg fik for snart 5 Maaneder siden Brev om, at vort Forslag vilde blive behandlet der, og at vi vilde blive indkaldt. Men endnu har vi ikke hørt noget fra denne Skattelovskommission, og man kan let faa den Opfattelse, at denne Kommission sidder og sover. Da vort Forslag i 1936 var blevet henvist til et 16 Mands Udvalg og dette Udvalg ikke kom i Virksomhed, foreslog jeg Statsministeren en Kommission, men dette blev afvist. Senere fik vi Kommissionen, men vi blev lukket ude. Nu har man i en Skrivelse fra Statsministeren af 19. Juni i Aar stillet os en Forhandling i Udsigt, men endnu er det ikke blevet til noget.

Jeg henstiller, at man snarest tager disse Forhandlinger op, og jeg henstiller ogsaa, at disse Forhandlinger kommer til at foregaa under lige Vilkaar, saadan at vi kommer til at deltage i Arbejdet, og ikke de andre forbeholder sig at samle alle de Oplysninger, som det passer dem at indhente, og afskærer os fra at faa de Oplysninger, som vi kunde ønske. Jeg hørte nok, at den højtærede Finansminister for nogle Dage siden skældte ud over det Forslag, vi har fremsat, men det er jo ikke Skældsord, der skal gøre det. Jeg har igennem Aarene været med til at drøfte disse Forhold med mere indsigtfulde Folk end den højtærede Minister, og jeg glæder mig for saa vidt over, at den nye Skattedirektør i Pjecen „Landbrugets Gældskrise“ skriver — jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til et kort Citat —:

„Her skal ikke gaas nærmere ind

paa Spørgsmaalet om Ejendomsbeskatningen, men blot anføres, at en Jordbeskatning, der tilsigter at beslaglægge hele Jordrenten, maa være den principielt rigtige.“

Deri er jeg enig. Spørgsmaalet bliver saa, naar man inddrager Jordrenten, hvem der skal betale, men det er et andet Spørgsmaal, det skal jeg ikke komme ind paa her; de Medlemmer, som har Lyst, kan høre det paa Fredag i Radioen.

Derimod er jeg nysgerrig efter her at faa Klarhed over, hvordan Partiet Venstres Stilling er til en Grundskyld, som fordeles mellem Skødehaver og Prioritetshaver. Denne Partiets Stilling har jeg aldrig faaet klaret. Maa jeg spørge det ærede Medlem Hr. Brorsen: Ønsker Venstre Grundskyld uden Hensyntagen til Gæld, eller vil man støtte Tanken om en Udligning af Formuetabet? Hvis Venstre vil dette, saa forekommer det mig, at vi her har et Grundlag for et demokratisk liberalt Samarbejde.

For de Konservatives Vedkommende er det ganske klart, at de skal være imod; det er jo en Anbefaling for et Forslag, naar dette Parti gaar imod det.

Vi kræver fra vor Side, at Borgerne skal have hele Udbyttet af eget Arbejde uden Tribut til Monopoler og Særrettigheder, og det er i Strid hermed, at man opretholder Valutacentralen, der begrænser Importen og dermed ogsaa Eksporten, saadan at vor Samhandel i Forhold til andre Landes nu er faldet en Fjerdedel fra 1931 til 1936, og Fordelingen er tilmed blevet ringere.

Fra 1931 til April 1936 steg Udgiftstallet for Tjenestemænd fra 3 100 Kr. til 3 467 Kr., altsaa 367 Kr. eller 12 pCt. Men den skattepligtige Indkomst for Industriarbejderen faldt fra 2 402 til 2 374 Kr., altsaa med 1 pCt. Det vil sige, at den danske Industriarbejders Realløn faldt med 13 pCt. eller op imod 400 Kr. pr. Arbejder, og der er 440 000 af dem. Jeg tør ikke sige, at alle disse Penge er kommet Kapitalen til gode, men jeg ved, at Særret og Monopoler er forøget, at Højfinans tog sin Gevinst endog af Foranstaltninger, der samfundsmæssigt gav Tab, og at det skete paa Arbejdernes Bekostning. Men det er selvfølgelig ikke alt sammen Valutacentralens Skyld. Jeg nævner ogsaa den indirekte Beskatning og Tolden.

Her skal saaledes anføres, at i 1906 stod Ordføreren for Socialdemokratiet, Hr. Sigvald Olsen, og krævede den sidste Million i Kaffetold afskaffet, og nu har de øget den til det tyvedobbelte. Og Told-